

Những cậu bé mặt trời

Thằng Tì Ti thích nói chuyện với đôi dép. Thằng Nhóc lại cực kì căm ghét chuyện nhảm nhí đó. Hễ nhìn thấy Tì Ti ngồi một mình là nó hoài nghi Tì Ti đang nói chuyện với đôi dép. Nó hết nhẫn nại rồi tới giậm chân. Lí do vì sao nó lại dị ứng với chuyện rất riêng tư của Tì Ti? Không ai biết. Cho tới một ngày Nhóc chịu hết nổi nó đem đôi dép của Tì Ti quăng ra nơi xa nhất của sông Hậu.

- Tao quăng chỗ nào nước chảy mạnh nhất. Nó không có trôi đâu, vì nó chìm mất tiêu rồi.

- Tao sẽ *quánh* cho má mày nhìn không ra.

Vậy là Tì Ti đánh tới tấp. Đương nhiên Nhóc không ngồi yên. Nhưng mà Tì Ti đang giận quá mà hình như cái giận nó có sức mạnh nên Nhóc cứ bị đánh tới tấp. Chừng thấy giáo phát hiện thì lỗ mũi Nhóc ăn trầu. Tì Ti chẳng bị sao cả nhưng mặt nó đỏ như là bị đánh giập hết mặt mày.

Xét về thương tích thì Tì Ti quá nhẫn tâm. Xét về nguồn gốc câu chuyện thì Nhóc khó được ân xá. Người ta nói chuyện với đôi dép, người ta có động chạm đến đôi dép của Nhóc đâu à. Vậy là hai đứa bị phạt.

Hai đứa đứng nhìn vào vách tường, bị phạt mà. Đùng một cái Tì Ti nói chuyện với vách tường. Điều đó thật khủng khiếp với Nhóc. Nó không tài nào nhỏ bực tường

quảng ra nơi xa nhất của dòng sông được. Nó ngồi nghe một hồi rồi quảng mình ra khỏi lớp. Thầy chủ nhiệm đuổi theo kêu réo hụt hơi mà nó cứ chạy băng băng.

Tì Ti khoái chí. Hể thấy Nhóc ở đâu là nói chuyện với mấy thứ thật to như cây bàng trước sân trường, như cái bậc cầu thang lên lầu hay là những viên gạch lót nền lớp học. Nhóc chỉ có nước chạy biệt dạng.

Một bữa Tì Ti nói chuyện với cái viên gạch lót nền thì Nhóc lấy cái ghế đập xuống nền gạch.

Thầy cô nói hai đứa như mặt trời với mặt trăng, có đứa này thì không có đứa kia. Nhưng cũng có thầy nói hai đứa là hai mặt trời. Nó là độc nhất và gay gắt. Nó tỏa ánh nắng vô tư và chói lóa. Có một mặt trời thì bình yên, có hai mặt trời thì chỉ có thiêu đốt và tàn rụi. Không thể nào có hai mặt trời rục lửa trong một lớp học. Trường học buộc phải cho hai đứa nó học khác lớp.

Tì Ti vẫn tìm cách nói chuyện thật to với gốc phượng. Nhóc dù đã học cách Tì Ti ba phòng vẫn dỏng tai nghe rõ từng lời của Tì Ti. Nhóc lại cầm đầu mà bỏ chạy. Khi Nhóc quay lại, nó rình rình, nhét nguyên một nùi lá cà tím vào nát vào miệng Tì Ti. Mùi hăng của lá cà làm Tì Ti ôm bụng ọ ọ khan. Hẳn nhiên lại đánh nhau.

Cuộc chiến của tụi nó làm giáo viên chủ nhiệm hai lớp nhúc đầu.

* * *

Hai mươi bảy Tết.

Tì Ti chùi xong bộ lư với ông nội rồi chạy miết ra bãi cỏ cạnh trường học ngồi chồm hỏm nhìn về hướng những nhánh xoài de ra đường. Chỗ đó xe Hiệp Thành chạy từ Sài Gòn về hay dừng lại trả khách. Tì Ti thấy Nhóc nhóng cả người ra lề đường, nhìn về phía xa hơn mấy nhánh xoài de ra đường. Tì Ti muốn Nhóc phải rời xa bãi cỏ để nó được ở đó một mình. Vậy là nó lôi bãi cỏ ra nói chuyện.

- Cỏ, tao nhớ má, hôm nay má về.

- Cỏ ơi, đôi dép của má mua cho tao hồi Tết cái thằng khùng kia đã quảng ra chỗ xa nhất của dòng sông. Chỗ nước chảy mạnh nhất, nó đã chìm mất tiêu rồi. Chắc má tao buồn lắm.

- Cỏ, tao hôm rày để dành tiền mua đôi dép mới y như đôi dép má mua. Mà nghĩ má sẽ phát hiện ra không, sẽ buồn không? Ngày Tết làm sao để má không buồn? Má về mỗi năm có một lần hà. Tao muốn thấy má cười hết mấy ngày Tết.

Nhóc đứng lên. Nó đang nóng giận lắm rồi, nó sắp bỏ chạy hoặc là nó lăn ra mà bứt đám cỏ. Thường thấy nhất là nó nhào tới đánh tay đôi với Tì Ti. Được, nhào vô kiếm ăn, em.

- Đôi dép của má mà cho à?

- Mà quảng rồi, mà hỏi làm gì?

- Thì tao thấy mà nói chuyện với nó.

- Có can dự gì mà mà ghét nó.

- Vì mày toàn là nói nhớ má, muốn gặp má.

- Tao nhớ má thì nói nhớ. Hồng lễ biểu tao nói nhớ mày?

- Nhưng mà mày nói hoài, nói hoài.

- Thì tao nhớ hoài mà. Một năm má mới về một lần hồng lễ không cho nhớ.

- Nhưng nói hoài ai mà chịu nổi.

- Mắc mớ gì mày?

- Tao còn nhớ má nhiều hơn mày.

...

- Nhớ má là một cảm giác khó chịu.

...

- Mà cũng không thể nói ra được. Mình là con trai, ai lại đi mè nheo nhớ má. Tao muốn quên để một năm qua mau. Nhắc hoài thời gian nó dài lắm, nó khó chịu lắm. Nó dài tưởng như là má không bao giờ về vậy.

...

- Hôm nay thì nhắc được. Chút nữa má về rồi.

...

- Mày cảm rồi à?... Chèn, bày đặt khóc nữa... Thôi nín đi thằng khỉ. Chút nữa má về rồi mà.

Hai thằng đều gật đầu cười. Nhưng hai thằng vẫn cứ rơm nước mắt. Nhóc móc trong túi ra được một nùi tiền. Nó xếp lại ngay ngắn đếm được mười lăm ngàn.

- Tao định đi chơi *game* cho đỡ buồn. Mà chơi hoài cũng không hết buồn. Thôi, tao hùn tiền cho mày mua đôi dép mới. Mày nói chuyện nhỏ nhỏ với nó đừng để tao nghe. Không thôi tao lại quăng nó...

- Chắc tao cũng chẳng nói chuyện với đôi dép nữa. Nói hoài cũng thấy không vui gì hết, nhớ má vẫn cứ nhớ.

- Vậy mình nên làm gì để đỡ nhớ má?

- Mình ra đây ngồi chơi chờ má về.

- Ngồi không chán lắm.

- Hay là mày ngồi im tao *quánh* mày một trận chắc vui hơn.

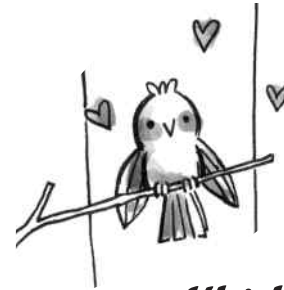
- Bậy bậy, tao đẹp chó đâu có ngu.

Hai đứa lại xáp lá cà, đứa này chọt ét đứa kia. Nhóc nhanh nhẹn cứ chọt lia lịa làm Tì Tì nhột nháy dựng cười sằng sặc. Tì Tì thỉnh thoảng cũng tìm đúng chỗ nhột của Nhóc chọt vài cái. Chúng giỡn nhau vô tư như là lúc gây nhau.

Hai mặt trời rục rủa giỡn nhau. Tưởng như vũ trụ sẽ rụi tàn trong tiếng cháy nổ. Nhưng tiếng cười của hai mặt trời dội vào nhau nghe như tiếng một cơn mưa ào ạt nước. Nước chảy từ mặt trời. Những dòng nước trong lành mát lạnh.

Rồi hai mặt trời lại nghĩ ra cái trò làm quà chờ má về. Hai đứa chạy lại chỗ tiệm tạp hóa gần trường mua mấy hộp đất sét. Chúng xài hết số tiền định mua đôi dép. Tì Tì không cần nói chuyện với đôi dép nữa. Tì Tì đang bàn về cách nặn bông hoa nhụy màu vàng hay cánh màu vàng.

Có gì mà bán khoán, một bông kiêu này một bông kiêu nọ. Vậy rồi tụi nó lại để ra cả hoa màu xanh. Những bông hoa vàng, xanh, đỏ đứng ngơ ngác trên bệ đá chỗ bãi cỏ cạnh trường. Hai đứa còn vò đất thành sợi dài rồi vòng vèo thành hàng chữ “Bãi chờ mẹ”. Đôi mắt của hai mặt trời rục lên phía cuối bãi. Ánh sáng song đôi, ánh sáng trong lành.

Khi hai vua về một nhà

Ngàn chất từng bó rau dền vô giỏ, tay nó vượt nhẹ từng cọng rau non.

- Hôm nay rau non ghê há cô.

- Mưa già nên trời lúc nào cũng mát mẻ, rau phọt nhanh lắm, non lắm.

- Hôm nay con làm cho thằng Hà tiếp tục bị phạt quét nguyên cái sân luôn. Nó dám bỏ hai giờ Địa đi chơi Võ Lâm Truyền Kỳ.

- Thằng Hà chịu quét không?

- Thầy Tổng phụ trách Đội đứng nhìn nó miết miết, đổ mà nó dám không quét.

- Coi chừng nó sẽ chặn đường đánh con.

- Con sẽ đánh tay đôi với nó luôn. Con đang học võ. Nói chung là con sẽ chơi với nó tới cùng.

- Coi chừng nó nghỉ học luôn, khổ cho thầy cô.

- Nó nghỉ học con tới nhà phá nó luôn. Nói chung nó sẽ không yên với con. Mà ngày mai con phải đi học thể dục chiều, chiều học xong con sẽ vô. Cô để đám cỏ chỗ góc chùa cho con làm nghe.

- Ủa cô chùa. Mà con nghỉ tay ăn cái bánh lá dừa cô để trong chòi. Ăn liền cho nó ngon. Nặng lên nó hôi lá ăn đau bụng.

- Dạ.

- Cô có mua cho con chục vở năm ô li. Cô nghe người ta nói vở đó viết chữ đẹp lắm.

Ngàn không nói gì, nó cứ cầm bó rau đứng im, mắt nhìn chăm chăm vào cô Mai.

- Con sao vậy? Có chuyện gì buồn hả?

- Dạ không. Mà chắc là con cô sướng lắm.

- Không phải ai cũng thấy sướng khi nhận chục vở đầu nhóc.

- Chắc con cô thương cô lắm.

- Cô nghĩ là thương lắm. Đứa con nào cũng thương mẹ cha mà.

- Không đâu. Như thằng Hà đó, nó ghét ba mẹ nó lắm. Hễ điều gì có thể làm ba mẹ nó buồn là nó làm tuốt.

- Ừ.

- Như cô vậy mới thiệt là thương mẹ. Mà nhìn thấy cô lo cho mấy đứa mồ côi, lo làm công quả trong chùa, má cô chắc vui lắm?

